

Frigjøring i Øst og Vest

I disse dager utgår et mektig budskap fra Øst-Europa: Alminnelige mennesker kan reise seg og bryte diktaturets makt. Det er et eksempel som kan sette millioner i bevegelse verden rundt. Vi kunne knapt fått en bedre avslutning på dette tiåret eller et bedre utgangspunkt for nittiårene.

"Du har gjort opprør mot løgnen," sa utenriksminister Andersson da han nylig overrakte Palme-prisen til Vaclav Havel i Tsjekkoslovakia. Sannheten kunne ikke skjules fordi modige mennesker aldri lot munnen eller pennen stoppe av trusler og undertrykkelse.

Noen på maktens tinder har også erkjent hykleriet og løgnen, eller i det minste at deres styresett var foreldet. De har bidratt til en kjedereaksjon av åpenhet de færreste kunne ane rekkevidden av.

At løgnen avsløres i Øst kan bli redningen også for oss. Forutsetningen er at vi ser løgnens grep på vårt eget samfunn i øynene. Vi har vaset oss inn i så mange halvsannheter at helhetsbildet av liv og virkelighet er blitt løgn. Overfylte julegater og varemagasin synes å formidle et klart budskap: Lykken kan kjøpes. Bakom glitrende fasader reduserer vi friheten til det å velge og vrake i overflod. Vår frihet til å søke etter sannhet og å velge mellom ondt og godt drukner i tilbudsflommen.

Vi ønsker ikke å fremme en overfladisk forakt for materielle verdier. Å ha det vi trenger er en velsignelse og en rett mange har kjempet seg til. Opprøret i Øst er ikke bare vokst ut av frihetslengsel, men like mye av materiell nød. Vår vestlige verden har klart å produsere mest og best, akkurat det de kommunistiske landene ikke klarte.

Men det vi ikke har klart er å avskaffe korrupsjonen. Den har vi felles. I de siste ukene har et svensk selskaps bestiktelser vært hovedtema i den indiske valgkampen. I Iran bidro reaksjonen mot "Vestens korruperende innflytelse" til at Khomeini fikk makten. Vestens prinsippløse materialisme styrker de prinsippfaste ideologienes makt.

Det er nå vår tur til å gjøre opprør. Mot løgnen i vår livsstil og vårt samfunn, en kamp som ikke er vunnet verken i Øst eller Vest.

I juledagene utgår et annet budskap, mektig i sin enkelhet og en utfordring til materialismen i alle kulører. Gud er trått inn i verden i et lite barns skikkelse, tilgir vår skyld og tilbyr oss nytt liv. Gleden over det kan erstatte det fattigslige i en jul uten midtpunkt.

Tilgivelse fra Tibet

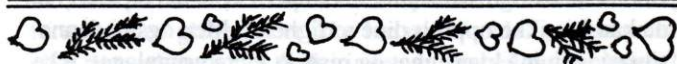
Blant dem som kom med Dalai Lama til fredspris-utdelingen i Oslo, var den tibetanske eksilregjeringens utenriksminister, Lodi Gyari.

I et intervju med bladet "For a Change" i London forteller Gyari at hele hans familie i Tibet, blant dem tre av hans brødre, er blitt drept siden kineserne i 1959 fordrev Dalai Lama og 9000 andre tibetanere til India. I 1982 og 1984 forhandlet Gyari i Peking med de kinesiske lederne. "Det var ikke lett å sitte i forhandlinger med folk som var ansvarlige for så mange av mine landsmenns død," sier han, men legger til at det er viktig å tilgi kineserne, "om nødvendigvis tusen ganger."

To begivenheter la grunnen for denne overbevisningen. Den første var en MRA-konferanse i India som Dalai Lama hadde sendt ham til. Der ba en kinesisk pike fra Malaysia ham gråtende om tilgivelse for det hennes landsmenn hadde gjort i Tibet. "Hun ga meg tro på at det en dag kan bli en dialog mellom Kina og Tibet, at vi kan lære å respektere hverandre," sier Gyari. Den andre var Hu Yaobangs besøk i Tibet. Hu Yaobang var generalsekretær i det kinesiske kommunistpartiet, og det var hans død som utløste studentopprøret på Tiananmen-plassen. "Etter å ha vært i Tibet var han anstendig nok til å be mitt folk om tilgivelse," sier Gyari. "Ikke bare det. Han hadde mot nok til å gå i rette med de kinesiske partilederne i Tibet. 'Vi styrer Tibet som en koloni,' sa Hu Yaobang."

Gyari er skarp når det gjelder Vesten. Vestens holdninger bestemmes ikke av rett og galt, men av hensynet til Kina som et marked på tusen millioner mennesker. Hvis Vesten hadde vært mer bestemt når det gjelder menneskerettighetene, f.eks. i forbindelse med Tibet, hadde begivenheter som Tiananmen-plassen kanskje ikke behøvd å finne sted. "Det kaller jeg svik," legger han til.

Da den tibetanske eksil-regjeringen har gitt avkall på vold, burde Vesten være beredt til å snakke med den. Han tror ikke det behøver å ødelegge forholdet til Kina. Tvert imot appellerer han til Vesten: "Hjelp oss til å åpne kinesernes hjerter. Å isolere Kina er ingen løsning. Kina må bli bragt tilbake til folkefellesskapet."

**Vi ønsker våre lesere en GOD JUL
og et GODT NYTT ÅR!
Samtidig takker vi for de mange
bidrag vi har mottatt til driften av
Ny Verden.**

Tusen brev og tiggerunder

"Tapre Birte. Hvem andre kunne gå med på å satse hele sin arbeidskraft i årevis på tusen brev og tiggerunder og omsorg for en flokk på 45 gutter fra den andre siden av kloden?"

Dette skriver Øyvind Hartberg i en biografi om Lauritz og Birte Johnson. Lauritz viden kjent som hele Norges radio- og TV-onkel, Birte som hans kone og meget dyktige medarbeider. Begge engasjert i MRA helt siden Oxford-gruppens dager i 30-årene.

De tusen brev og tiggerunder gjaldt Tibetanerhjelpen, som de startet i 1963. Den sørget for at 45 tibetanske gutter fikk sin yrkesutdannelse i Norge. Det var et håndslag til de tusener av tibetanere som lever i landflyktighet i India.

I 1971 reiste Lauritz og Birte til India. De ville se hvordan det gikk med guttene som hadde vendt tilbake fra Norge. Mange av dem var i ansvarsfulle stillinger i jordbruk, helsevesen eller forvaltning. I India lærte Johnsons også Dalai Lama å kjenne. Han snakket siden alltid om dem som hans gode venner. Vi spør Birte hva dette vennskapet har betydd for dem. Birte svarer:

—For oss er han en inspirasjon og et forbilde. Han har så mange fine egenskaper som jeg gjerne skulle hatt: Den avslappede roen. Den religiøse toleransen som inkluderer alle troende i en felles visjon. Noen kalte Dalai Lama en stor humanist. Han er noe mer enn det. Hele hans selv er basert på religion. Han har en urokkelig tro på at sannheten vil seire, om ikke nå, så om ti eller hundre år. "Det er ikke nødvendig at jeg opplever det," sier han.

Hva kan vi gjøre for å støtte Tibet idag?

—Først og fremst kan vi bidra til å spre sann opplysning. Tibet var aldri en kinesisk koloni. Om vi vil hjelpe, må vi vite fakta, ta tid å studere dem. Et engasjement for menneskerettighetene er også viktig. Det må bli slutt på tortur og undertrykkelse. Den norske regjering skulle ta klart stilling, sier Birte.

Dalai Lama om MRA

Da Dalai Lama besøkte MRA's asiatiske senter i Panchgani, India, for snart fire år siden, sa han bl.a.:

"Den eneste rette vei er å forbinde kunnskap med et varmt hjerte. Hvis materiell utvikling og indre utvikling følges ad, vil vi få et bedre og lykkeligere samfunn. I MRA er hvert individ bærer av det prinsippet og bidrar til å nå dette målet.

Det menneskelige samfunn er ikke perfekt. Uten en kamp får du kanskje ikke oppfylt dine rettigheter. Men også i denne situasjonen må kjærlighet og respekt være grunnlaget, ikke hat. Hvis vi handler ut fra hat, vil resultatet være negativt, selv når målet er det rette.

Jeg håper og tror at dere vil bære MRA's ideer videre. Ofte skinner nye bevegelser sterkt i begynnelsen, men etterhvert går lyset ut. Hos dere har lyset holdt seg i så mange år, og det synes fremdeles å ha kraft. På hvert enkelt ansikt legger jeg merke til iver, åpenhet og friskhet. Vær snill å gå videre med den samme motiveringen. Menneskeheten trenger dette."

Polske perspektiver

Klokken i Notre Dame ringte i klokken for å høres av verden, for å bli hørt. Men verden hånet ham og pukkelryggen hans. Da ringte han enda høyere. En dag var han døv.

Vi dro til Polen. Kanskje var det en klokke som ringte, kanskje var det bare noe vi innbilte oss. Vi møttes av et svart-hvitt landskap. Et flatt jordbrukslandskap i en dis som vi her hjemme ville kalt vakker. Men det var noe som ikke stemte. Dis i den slags solskinnsvær? Det er uforenlig. Det var forurensning!

På bilturen til Warszawa lurte jeg på hva jeg kunne si. Hva hadde jeg å bidra med? Kanskje det var viktigere hva polakkene hadde å si. Vi skulle bare være der, vise at vi bryr oss om dem. Vi kan ikke komme og fortelle dem hvordan de skal løse sine problemer.

Vi måtte lytte. Høre hva de hadde på hjertet. De hadde mange spørsmål om Caux og MRA. Men de hadde også funnet mange svar. Ikke de overfladiske svarene, en form eller et dogme. Nei, de verdifulle svarene som gir livet innhold.

Jeg håper at vi i Vesten hører Polens rop på hjelp, at vi reagerer før de selv blir døde. De har noe viktig å si oss: "Hjelp oss, vi trenger dere!"

I det ropet ligger en utfordring til vårt næringsliv. Høyt teknologien skal møte hest og vogn. I ropet finnes det også en åpenhet, en ærlighet som vi sjelden møter her hjemme. En utstrakt hånd.

Vi hjelper, men behøver ingen hjelp. Vi står alene, stolte. Vi tør ikke å bøye oss i ydmykhetens bue. Vi bygger broer av altfor hardt materiale. Vi må kunne bøye oss. Hjelp oss, Polen, vi trenger dere!

En dag gikk vi omkring i Warszawa, så på bygninger og kikket i butikkvinduer. En ung dame som het Anna viste oss rundt. Mot slutten av dagen sto vi i en butikk hvor vi nettopp hadde kjøpt en bok. Vi spurte Anna om det var noe i butikken hun ønsket seg. "Jeg vil ikke ha noen ting. Jeg vil bare at du skal huske på meg," sa hun. Det kommer jeg aldri til å glemme.

Vi er tilbake i Norge, tilbake i hverdagen. Jeg forsøker å ikke glemme, forsøker å holde liv i et engasjement. Vi spør oss om vi skal innby noen polakker til Norge for at de skal kunne studere et demokrati, på godt og ondt. Men også for at vi skal oppdage hva vi har og hva vi har mistet.

Jeg har en følelse av at vi ikke riktig vet hva vi har. Vi vet ikke hva vi kan gjøre her hjemme. Om Polen og Sør-Afrika har vi klare meninger. Der finnes det rett og galt, ondt og godt. Men her, her finnes alt og ingenting. I vårt mangefasetterte samfunn har rett og galt forsvunnet inn i "på den ene siden" og "på den andre siden". Vi vet ikke hva vi skal si ja til og hva som krever et nei.

Ikoner har lenge fascinert meg. I vårt møte med Polen så vi "Den svarte madonna". I hvert hjem hang det en. Det interesserer meg ikke hvem som hadde rett, Luther eller paven i Rom. Men dette at noe er hellig, synes å være noe vi har glemt. At Gud står over alt, at det er i Ham vi blir hele, hellig hele.

Axel Nelson

RØDT OG BLÅTT PÅ MALTA

Møte med ekteparet Astrid og Ralph Vella

Malta har ofte havnet i ildlinjen i internasjonale konflikter. Men landet ønsker å være en brobygger der det ligger mellom Afrika og Europa og ikke langt fra Midt-Østen. På den annen side har de vanskelig for å bygge bro seg imellom. De brenner for politikk, og det er mye som skiller nasjonalister og sosialister.

"Sosialismen er best for arbeiderne i dette landet," sier Ralph der han rager mot himmelen med et kraftig rødlig skjegg og et lunt smil. Hans kone Astrid virker enda mindre enn hun er, når hun står ved siden av sin mann. Hun snakker med entusiasme og glede, som en sprudlende fjellbekk. Ralph snakker langsomt og har mange kloke ord på lager. Men dersom det dreier seg om politikk, er det vanskelig å stoppe ham. Og dersom det er fotballkamp på fjernsynet, er det vanskelig å få hans oppmerksomhet.

Ralph er platearbeider på Maltas skipsverft med 4500 ansatte. Astrid driver en hel liten hjemmeindustri med nål og tråd. Hun lager bl.a. små og store bamser, noen til salgs og noen som gaver. Ralph og Astrid bor i Birzebbuga på sørsiden av Malta. Der har de bygget sitt eget hus.

Ralph og Astrid traff hverandre første gang på en av de gamle bussene. Der stod benkene slik at passasjerene ble sittende ansikt til ansikt overfor hverandre. Det ble begynnelsen til en kjærlighetshistorie som endte med bryllupp i 1980. Men kjærligheten ble satt på en hard utholdenhetsprøve.

"Røde" familier skal helst ikke ha for mye å gjøre med "blå" familier og omvendt. Astrids far er overbevist nasjonalist, og det ble lagt ned forbud mot å treffe skipsverftsarbeideren fra Birzebbuga, tre kilometer fra Astrids hjemby. Men hun adlød ikke, og en gang fulgte faren etter henne og skjelte henne ut så hele nabolaget hørte det. Astrid fortvilte og lurte på om det var verdt å holde fast på Ralph. Men han var sta og utholdende. Han ville gjerne treffe Astrids far, men denne sa nei.

Det var Astrids bror som hjalp med å holde forbindelsen ved like. Han kjente Ralph fra skoletiden. På brorens forlovelsesselskap tinte isen. Broren ba Ralph komme og gi litt teknisk assistanse med musikken til selskapet. Etter en stund kom faren bort til Ralph, og de begynte å prate sammen som om ingenting skulle ha skjedd. De ble venner.

Ralph og Astrid har ikke barn. De skulle så gjerne hatt det. "Av og til har savnet tatt overhånd," forteller Ralph, "men uansett, vi må leve med det! Og vi ønsker å dele våre liv og vårt hjem med andre." Sorg er blitt til omsorg. Utallige er de som har fått oppleve Ralphs og Astrids gjestfrihet og vennskap. De har hatt mye kontakt med foreldreløse barn på et barnehjem og arrangert selskap for dem hjemme hos seg. De tar seg regelmessig av et ektepar med store psykiske problemer.

I september i år bodde en engelsk familie hos Ralph og Astrid en uke. Kona i den engelske familien arbeider med organisasjonen Lifeline til støtte for kvinner som er blitt ofre for vold og seksuell utnyttelse i oppveksten eller senere. Hun skulle holde foredrag på Malta. Ralph og Astrid kjente dem ikke på forhånd, men gjorde alt hva de kunne for dem. "Dere har gitt meg håpet og kjærligheten tilbake," skrev hun fra England etterpå. På tross av arbeidet for dem som hadde lidd samme skjebne som hun selv, hadde hun lenge levd i indre mørke og fortvilelse. Ralph og Astrid har nå invitert familien til å feire jul sammen med seg på Malta.

Astrid og Ralph Vella

I 1982 kom de i kontakt med MRA på Malta. Filmen om Irene Laure og forsoningen mellom tyskere og franskmenn etter siste verdenskrig ble vist på maltesisk fjernsyn under siste valgkamp. I mai i år inviterte de Michel Orphelin med skuespillet om Frans av Assisi. De sterkt katolske malteserne ble begeistret for dette moderne budskapet fra den hellige Frans.

"Den største prøven på min vilje til å være ærlig og tilgi, kom i forholdet til våre naboer," sier Astrid.

"Vi snakket ikke med hverandre. Nabokona terget meg. Hun skrøt av sine barn for liksom å understreke at jeg ikke hadde barn."

En dag kom naboen og spurte Ralph om å få noen steinheller som han visste Ralph hadde liggende i garasjen. Jo, Ralph ville gjerne gi ham dem og klatret opp stigen for å hente dem. Med ett ramlet både stigen og Ralph. Det endte med ryggskade og fire uker i senga. Naboen kom for å besøke Ralph, fortvilet over at det var hans skyld at Ralph ble skadet. "Jeg var iskald mot ham," sier Astrid. "Senere kom han med fisk som han visste Ralph likte. Jeg var like kald. Men han ville så gjerne gi den. Mitt hjerte smeltet, og jeg kunne tilgi."

"Jeg var fanatiker, men sammen med venner i MRA lære jeg å se på mennesker som likeverdige, uansett politisk tilhørighet," sier Ralph.

"Hvordan kan vi få slutt på voldsbruken i det politiske liv på Malta?" spør Ralph. I lunsjpausen to dager i uka deltar han i en arbeidsgruppe på skipsverftet som skal gi ideer fra grasrota til Arbeiderpartiets ledere om hvordan problemer kan løses. Ralph forteller med glede at det ikke ble noen voldelige sammenstøt eller hærverk under 25-årsfeiringen av uavhengighetsdagen 21. september.

Ralphs nøkkelord for Maltas fremtid er: Vi trenger hverandre. Sosialistene kan ikke klare seg uten nasjonalistene og omvendt. Det er ekstra sant for et land der begge partier normalt høster rundt femti prosent av stemmene.

LENGE LEVE REVOLUSJONEN

Familie-rapport fra Michel Sentis, Paris

Den franske revolusjons 200 års dag er i år blitt feiret med brask og bram. Noen fremhever de gode resultatene, andre minner om sårene den etterlot. Vår familie har også gjennomgått revolusjon, med både gode og bitre frukter. I vår private lille omveltning representerte min kone og jeg helt entydig det gamle regime: Vi hersket som ubestridte monarker over våre tre barn. De ble født i løpet av 2 1/2 år, og respekterte vår kongeverdighet. De bøyet seg fromt under vårt opplyste enevelde.

En dag våknet våre undersåtters sosiale bevissthet, og vi tenkte det var best å innkalle parlamentet. Begivenheten ble feiret med pomp og prakt, som det hører seg ved kongelige anledninger. Min kone bakte en kake, drikker ble servert og etterpå satte vi oss ned til familieråd.

Første vanskelighet

"Tredjestanden", representert ved våre barn, viste seg meget ansvarsbevisst. Deres modenhet, ideer og begeistring overrasket. Men etterhvert slo våre borgeres politiske bevissthet sterkere igjennom, og diskusjonens bølger toppet seg. Enhver hadde sin egen mening om hva vi skulle gjøre, og det var umulig å komme frem til enighet. Så vi falt tilbake i gamle synder og overlot avgjørelsen til monarken. Det hadde noe av "leve Napoleon" ved seg.

Mindretallsregjering

Så kom vår opplevelse av "4. august-natten". (Det var den natten i 1789 da adelen og geistligheten ga opp sine privilegier.) Vi måtte innse at maktbalansen hadde forskjøvet seg. Det var forlokkende for den tidligere hersker å benytte seg av det gamle regimes privilegier, som f.eks. dispensasjon fra å dekke bordet. Hva måltidene angikk, var kongen vant til å styre samtalen. Fra tid til annen tolererte han å bli motsagt. Men han følte at hans alder og livserfaring ga ham rett til å fatte den endelige beslutning. Inntil denne dag må det en mental revolusjon til før han hører på dem som skal sikre fremtiden.

Våre barn hadde nå flertall, og vi var bare en mindretallsregjering. Vi mistet sågar retten til å sammenkalle parlamentet, og måtte innfinne oss på et tidspunkt bestemt av barna. Det hendte at vi måtte være med og gjennomføre flertallsbeslutninger som vi hadde vært imot.

På barrikadene

Min kone og jeg er kommet til at det er to perioder i livet da man lærer meget. Den første er oppveksten. Det er utrolig hvor raskt våre barns viten synes å ha innhentet vår på de fleste områder! Den andre er som foreldre med barn omtrent så gamle som våre. Da må man begynne å lære på ny hvis man vil forhindre at familien deles i to — med tilhengere av den gamle tid på den ene siden av barrikadene, og tilhengerne av den nye på den andre. Ofte skjer dette, har jeg lagt merke til, samtidig som foreldre begynner å føle seg nokså selvsikre. De har kanskje nådd visse mål i sitt yrke, og finner det vanskelig å begynne på en ny læreprosess. Akkurat som ledere på maktens tinde finner det vanskelig å lære av sine undersåtter.

Tillit til demokratiet

"Det er bare generasjonskonflikten," trøster mange seg med når det blir vanskelig. Fullt så enkelt er det ikke. Min kone og jeg har kommet til at konfrontasjon mellom forskjellige måter å tenke på er en stor berikelse. Riktignok kan det storme kraftig i vårt familieparlament, men det er ingen tvil om at det fungerer. Vi kommer såpass ofte frem til enstemmige beslutninger, at vi har fått tillit til det demokratiske system. I de siste ukene måtte vi bestemme om og hvordan vi skulle selge vår leilighet, bosette oss på et nytt sted og eventuelt kjøpe et hus. På alle punkter gjordet parlamentet et utmerket arbeid. Jeg vil slutte med å konstatere: Demokratiet krever mer enn å være "hersker av Guds nåde", men det er mye mer spennende.

Lenge leve revolusjonen!

Bokmesse i Moskva

MRA-litteratur ble presentert på den internasjonale bokmessen i Moskva i september i år ved Grosvenor Books. 2000 forleggere fra hele verden deltok. I sin hilsen til messen sa president Gorbatsjov: "Bøker har hjulpet mennesker i kampen mellom godt og ondt, sannhet og løgn, sunn fornuft og galskap... og de har stor makt til å forandre verden."

Skuespill på Filippinene

Skuespillet om Frans av Assisi, fremført av Michel Orphelin fra Paris, ble i oktober vist på Filippinene. Avisen "The Philippine Star" skrev: "Skuespillet viser at de utfordringer som den hellige Frans sto overfor for 800 år siden — grådighet, vold, korrupsjon, fred, forsoning — er de samme som idag."

Norske på kurs i Australia

Hvert år fra januar til mars arrangeres det i Moralsk Opprustnings regi i Australia et kurs for unge mennesker. Målsetningen er å gi åndelig og mental styrke til å forandre samfunnet, og å hjelpe den enkelte til å finne sin livsoppgave.

Gunnar Johnson fra Skien, ferdig med artium i vår, skal delta på kurset som begynner i januar 1990. På kurset i år deltok Anne Kvalheim og Hanne Gunhild Johanssen fra Kristiansand. I det følgende gir Anne noen av sine betraktninger om det hun har lært:

Forventningene var delte da vi ankom Melbourne 2. februar i år. Ville vi passe inn? Vi var 17 ungdommer fra 10 forskjellige land som skulle leve sammen i tre måneder og lære om og av hverandre. Det hørtes ut til å være midt i blinken, men alt dette pratet om moral virket forstyrrende. Gammeldags, tenkte nok en del av oss. Vi var vel innstilt på å ta med oss det vi ikke og la resten ligge urørt. Men slik ble det ikke!

Vi tilbrakte seks uker sammen på "Armagh", MRA's senter i Melbourne. Seminarene hadde forskjellige temaer hver uke. Det handlet om familie, kultur, holdninger og verdier på arbeidsplassen, verdens behov i dag — særlig med fokus på rik/fattig-problematikken og miljøskader, karriere og kall, og å tjene andre.

Vi hadde samtalegrupper hvor vi kunne åpne oss og kom veldig nær innpå hverandre. Sang og drama hørte også med på timeplanen. Vi hjalp alle med matlaging, husarbeid og vedlikehold.

I andre fase av kurset ble vi delt opp i to grupper og reiste rundt til forskjellige byer og tettsteder i Australia i fire uker. Det ble her anledning til besøk på skoler og arbeidsplasser, diskusjoner med politikere og ledere for ulike etniske grupper.

Å leve sammen med mennesker fra hele verden er både spennende og utfordrende. Det har hjulpet meg til å være mer åpen overfor ulike måter å reagere på. Jeg har forstått at jeg må begynne med meg selv hvis jeg ønsker en forandret og bedre verden. Absolutte moralnormer er ikke et fengselsgitter, men trapper opp til ekte frihet.

Det viktigste jeg har lært er å være fullstendig åpen i Guds nærvær. Jeg har alltid prøvd å leve ærlig, men absolutt ærlighet er noe helt annet og mer. Det er måten å leve på dersom jeg skal leve med Gud i sentrum.

Da jeg åpnet opp og delte mine problemer med andre, fikk jeg en ny frihet som jeg har vært på leting etter lenge.

Alt dette er fremdeles veldig nytt for meg. Etter at vi forlot Australia, har jeg ofte følt at jeg mislykkes og at dette ikke passer for meg. Men det jeg opplevde på kurset har tent en gnist inne i meg. Jeg har fått en indre visshet om at Gud har en plan for verden, og at jeg er en del av Hans verden og plan.

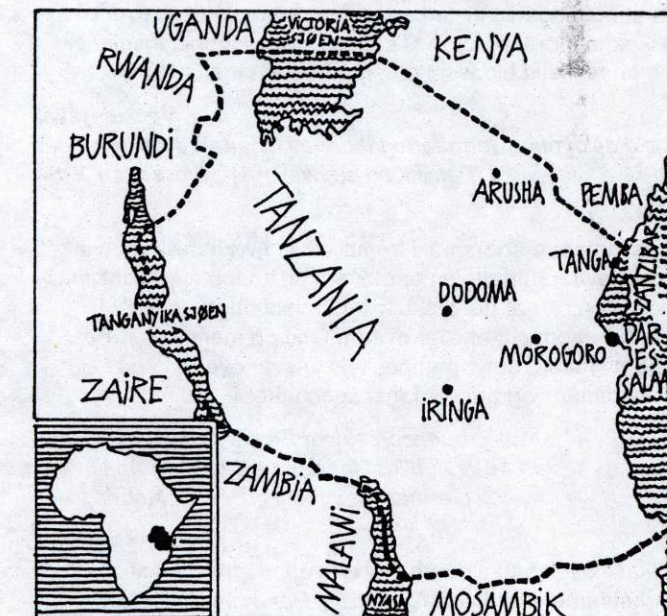
CAUX

Moralsk Opprustnings nyttårskonferanse i Caux, Sveits, er i år spesielt lagt opp for familier, men alle er velkommen. Den varer fra 26. desember til 2. januar.

Ingen ting å miste

Anders Eskeland beretter fra Tanzania

Skolen var en klynge med lave hus. Vi ble vist inn i sløyd-salen hvor noen gutter i 12-14-årsalderen arbeidet. Men verktøy fantes neste ikke. Et par sager, noen huggjern, et fåtall høvler av dårlig kvalitet, et borr eller to, det var alt. Hvordan elevene hadde greid å lage dører, vinduskarmer, bord og stoler, som sto oppstilt i rommet, var neste ubegripelig. De ønsket seg mere verktøy. Kunne vi hjelpe?

Vi var i kystbyen Tanga i Tanzania, og vi ble tatt rundt av vår vert, Edward Mhina, som nylig ble utnevnt av presidenten til formann i Kommisjonen for lærernes velferd. Mhina var tidligere Tanzania ambassadør i Norden og bragte de første grupper fra Tanzania til Caux. Han var nå blant dem som hadde invitert åtte av oss fra Finland, Sverige, Danmark og Norge til et tre ukers besøk i sitt land. Målsettingen med reisen var å vurdere praktisk støtte til skoler og kvinnesentre, og å informere landets lederskap om MRA's internasjonale arbeid.

Den nordiske gruppen fikk god anledning til å sette seg inn i landets problemer. Fra Arusha delte gruppen seg i to. Noen dro til Dodoma (den nye hovedstaden), Iringa og Morogoro, en bilreise på ca. 3000 km. Her var de gjester hos guvernørene i de tre regionene. To av oss reiste til Tanga og deretter med nattbuss til Dar es Salaam, hvor vi alle møttes igjen. I løpet av tre uker deltok vi i bortimot sytti møter, besøk og samtaler. I Dar es Salaam ble mye av programmet lagt opp av Anna Abdallah Msekwa, medlem av regjeringen med ansvar for utviklingen av den nye hovedstaden. I alt møtte vi syv medlemmer av regjeringen. En kveld spiste vi middag med fire av dem, to kristne og to muslimer. Vi møtte statsminister Joseph Warioba, som brenner etter å få fart på utviklingen i landet. Da vi fortalte ham om MRA's konferansesenter i Caux og om kampen for å gi mennesker nye motiver, utbrøt han: "Det er målsettingen for dette kontoret." Vår politikk, sa han, har gått ut på å møte menneskenes behov, men vi har feilet. Han understreket at utviklingen må være grunnlagt på utvikling i mennesker.

Fortsatt neste side

KORT NYTT

Indisk valg

Rajmohan Gandhi, Mahatma Gandhis sønnesønn, stilte ved det nylig avholdte indiske parlamentsvalg opp mot statsministeren Rajiv Gandhi i dennes valgkrets i Nord-India. Etter at statsministerens parti var knepet i valgfusk, ble det utskrevet omvalg i området. Rajmohan Gandhi boykottet omvalget, som etter hans mening skulle ha vært mye mer omfattende. Den britiske avisen The Guardian skrev at mens statsministeren holdt på å gå under i en bølge av korrupsjonsanklager og kynisme, står Rajmohan Gandhi med et uflekket rulleblad. "Som forfatter, journalist — og fra tid til annen politiker — støtter han Moralsk Opprustning," heter det i avisen.

sakset

"Det viser seg at sannhet og moral kan gi et nytt utgangspunkt for politikken. Jeg er tilhenger av en "antipolitisk politikk", det vil si en politikk som ikke er makt- og manipulasjonsteknologi, ikke anvendelsens og intrigens kunst, men et middel til å søke og nå et meningsfylt liv, en måte å beskytte og tjene livet på; politikk som moral omgjort til praksis, som sannhetens tjener, som menneskelig tilpasset omsorg for våre medmennesker."

Vaclav Havel

Tsjekkoslovakisk forfatter og leder av Charta-77-bevegelsen.
I "Politikk og samvittighet", Stockholm 1984

Det overordnede spørsmål i fremtiden er hvordan skaperverket skal overleve. Grunnloven er nøktern og knapp med hensyn til verdier, men sier at det tyske folk har vedtatt grunnloven i bevissthet om sitt ansvar overfor Gud og mennesker. For meg som kristen, betyr menneskets ansvar overfor Gud i sin politiske dimensjon ansvar for skaperverket.

Forbundspresident Richard von Weizsäcker
ved 40-årsjubileet for den vest-tyske grunnloven.
German Comments, Bonn, oktober 1989

Kreditkassen vil satse på en moralsk opprustning blant medarbeiderne, sier informasjonssjef Per Jarle Hellevik til Aftenposten.

Aftenposten, 21.11.1989

Moralbegrepene er nærmest radert ut. Ærlighet er ikke noe ideal lenger. Vi har mistet forbildene på etiske verdier. Nå er det på tide å hente dem fram igjen, sier prost Astrid Bjellebø Bayegan. Hun mener det haster å få satt igang en kampanje for moralsk opprustning.

Dagbladet, 14.8.1989

Det antydes fra skatteetaten at det ligger et potensiale opp mot tyve milliarder i merinntekter dersom lover og regler blir fulgt av alle næringsdrivende.

Terje Johansen,
Venstres finanspolitiske talsmann i Dagbladet

Arbeidet for en kristen verden skal ikke være en fanatisk kraftanstrengelse, en slags åndelig femårsplan. Jeg tror at hvis vi kunne spørre en av de store skapende kristne personligheter — om vi tar Augustin eller William Gladstone — om motivet til deres arbeide, drivkraften, så ville de svare: "Det var ikke noen idé, en god teori, men en dyp følelse av takknemlighet mot Gud fordi han fornyet vårt liv, fordi han gav livet et nytt og uendelig rikere innhold."

Professor Eiliv Skard
"Verdier på marsj" 1989

Ærlighet og moral i næringslivet er ikke en motebølge. Å styre etter høye etiske normer er lønnsomt. Bedrifter og enkeltmennesker som opptre umoralsk, vil tape i lengden. Det sier grunnlegger og visepresident Olivier Giscard d'Estaing ved business-høyskolen INSEAD i Paris. Han er i Oslo for å snakke om ærlighet og etikk i forretningsverdenen under BI-dagene på Bedriftsøkonomisk Institutt.

Dagens Næringsliv, 17.10.1989

Ingen ting å miste

Forts. fra side 5

Anna Abdallah er en kvinne som ikke er redd for å ta standpunkt for det hun føler er rett. "Gjennom Moralsk Opprustning har jeg mistet min frykt," sier hun. "I dag er jeg fri til å uttrykke sannheten som jeg ser den, til hvem som helst, om det så er presidenten eller statsministeren. Folk har advart meg, men jeg sier at jeg har ingenting å miste."

Fra Dar es Salaam dro vi med fly til den berømte krydderøya Zanzibar, en del av unionen Tanzania, men med begrenset selvstyre. Her møtte vi bl.a. undervisningsministeren, som etter en lengre samtale utbrøt: "Det dere har fortalt er så interessant at neste gang dere kommer hit vil jeg arrangere et offentlig møte." Det store flertallet på Zanzibar er muslimer.

Når vi understreket hvor viktig det er for muslimer og kristne å samarbeide i kampen mot materialismen, ga det virkelig gjensvar.

Etter en slik reise sitter en igjen med sterke inntrykk: Vår materielle overflod kontra deres uendelige fattigdom. En tenker uvegerlig på Jesu ord om at "det dere har gjort mot en av disse minste, det har dere gjort mot meg". Dette gjelder ikke bare enkeltmennesker, men også nasjoner. I historiens lys vil vi kanskje en dag se det klarere.

Men vi kan gjøre noe nå. Vi kan støtte dem i deres innsats for å bedre menneskenes kår, i deres kamp mot korrupsjon og deres bestrebelser for å gi utdanning til de unge. Vi kan gjøre noe praktisk ved å samle inn brukte symaskiner og verktøy.

Tanzania trenger vårt vennskap og vår omorg, vår innlevelse i deres behov og problemer. Men de har også verdier som vi sårt trenger: Sterke familieband, religiøs tro, ukuelig optimisme og tillit til at de skal snu utviklingen.

NY VERDEN vil fremme en kristen revolusjon, som forandrer både menneskers holdninger og samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og Guds ledelse.

Utgiver: Moralsk Opprustning, Postboks 3018 – Elisenberg, 0207 Oslo 2.
Tlf. 44 64 78. Postgiro 5 12 57 94. Bankgiro 6030.05.08831.

Ansvarlig: Jens J. Wilhelmsen.